

Jeg bemærkede, at hr. Peter Skaarup ikke ville svare på de to enkle spørgsmål, jeg stillede. Det første var: Hvad får Tyrkiet ud af at få en optagelsesdato, penge, et eller andet? Det andet spørgsmål var: Skal en ganske almindelig dansk arbejder afgive noget, penge, rettigheder, noget som helst, for at Tyrkiet får en optagelsesdato?

Hr. Peter Skaarup sagde, at folk er bange, men bange for hvad? De kommer ikke til at afgive noget. Eller har jeg taget fejl?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Selvfølgeligt vil det, at man giver Tyrkiet en start- eller vurderingsdato, være et signal om, at Tyrkiet inden for en eller anden årrække kan forventes at blive medlem af EU.

Hr. Søren Søndergaard ved lige så godt som andre i Folketinget, at det at blive medlem af EU faktisk betyder rimelig meget. Det betyder også meget for danske lønmodtagere, at der lige pludselig er mange mennesker, ja, måske et af de allerstørste lande befolkningsmæssigt i EU, hvis Tyrkiet bliver optaget, som kan bevæge sig frit og konkurrere med lønmodtagere her i Danmark om det arbejde, som er udbudt. Det betyder selvfølgelig en hel masse.

Derfor er man nødt til at tage debatten nu og ikke om et halvt år eller 2 år eller 3 år, hvor det er for sent. Jeg tror, at Enhedslisten godt ved fra det politiske arbejde, at det er ikke nok at tage debatten, når man står med pistolen for panden og får at vide, at man skal stemme om Tyrkiets medlemskab af EU eller om deres vurderingsdato. Det er løbende hen ad vejen, at vi er nødt til at tage debatten.

Borgerne forventer nogle signaler fra os her på Christiansborg. Man kan ikke bare sige, at det har vi ikke nogen holdning til; det må vi se om et halvt år. Borgerne forventer nogle holdninger, og jeg havde egentlig troet, at Enhedslisten var klar med nogle holdninger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det drejer sig om de byrder, som hr. Peter Skaarup mener Tyrkiet vil pålægge resten af EU-landene. Han taler meget om byrder, som bliver lagt på EU, og at man ikke kan forestille sig, at Tyrkiet kan opfylde EU's miljøkrav, at Tyrkiet ikke kan opfylde kravene til arbejdsmarkedets funktion osv. osv. Ikke desto mindre lukker Dansk Folkeparti i deres forslag op for, at f.eks. både Rusland, Hviderusland eller Ukraine kan

blive medlemmer, for de er klart defineret som europæiske lande.

Jeg vil gerne spørge, om det ikke også vil repræsentere en kraftig byrde for EU? Kan vi forvente, at når Rusland, Hviderusland eller Ukraine søger om optagelse i EU, vil Dansk Folkeparti sige: Yes, det er lige os; dem vil vi gerne have med?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nej, det kan man ikke. Når fru Elisabeth Arnold siger, at vi åbner for, at de kan blive medlemslande, er det rigtigt, at vi her taler om europæiske lande, som man i princippet måske engang kunne optage. Men der er vel ikke nogen, der seriøst mener, at Rusland og Ukraine vil være klar til at kunne blive optaget?

Der er vel det afgørende problem ved Rusland og Ukraine, i øvrigt også med mange andre lande, at levestandarden, altså niveauet for befolkningens levevilkår, er så utrolig lav, at de lynhurtigt vil blive en ekstrem stor konkurrent i forhold til at modtage overførsler, dels økonomiske via strukturfonde, dels via tilskud til landene som sådan.

Det er i øvrigt det samme, vi ser med de nye EU-lande. Man kan diskutere visdommen i, at de skal modtage store overførsler, men det skal de nu engang. Men deres niveau er at sammenligne med det russiske og med det ukrainske, og derfor er vi på ingen måde interesseret i, at Rusland og Ukraine bliver optaget.

Kl. 18.45

Jeg synes, at Det Radikale Venstre burde indtage en mere realistisk holdning til de her ting og lytte til Det Radikale Venstres vælgere, som er utrygge ved, at Det Radikale Venstre åbenbart stadig væk holder en meget stor ladeport åben for, at Tyrkiet kan blive medlem og kan få en dato for vurdering allerede i år.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er det mig, der spørger hr. Peter Skaarup og ikke omvendt.

Jeg vil fastholde det, der er blevet givet af løfter til alle europæiske lande både i 1993 og i 1999 om, at hvis man opfylder Københavnskriterierne, har man også mulighed for at søge om optagelse i EU. Det synes vi er en linje, som skal holdes.

Jeg kan forstå på hr. Peter Skaarup, at det altså ikke blot er et spørgsmål om, at man er et